

Sygn. akt V CSK 381/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa G. S.

przeciwko A. N.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego

w [...]

z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki G. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., odnosząc je do art. 189 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącą obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca przedstawiła uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednakże argumentacja w nim zawarta nie przemawia ani za możliwością wystąpienia odmiennych ocen przedstawionego zagadnienia prawnego, ani za tezą skarżącej o podnoszonych przez nią wątpliwościach w wykładni art. 189 k.p.c. Ponadto wykładnia art. 189 k.p.c. była przedmiotem wielu rozstrzygnięć Sądu Najwyższego i jako jednolita nie wymaga dalszych rozważań (zob. m. in. wyrok SN z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt III CSK 254/12,

niepubl.; por. także: wyrok SN z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt II CSK 114/13, OSNC Zbiór Dodatkowy nr B/2014 poz. 39, Biuletyn SN 2014, nr 3, s. 10, wyrok SN z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 325/11, niepubl., wyrok SN z dnia 10 czerwca 2011 r., sygn. akt II CSK 568/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr B/2012, poz. 40, Biuletyn SN 2011, nr 9, s. 11, wyrok SN z dnia 20 maja 2011 r., sygn. akt II PK 295/10, OSNP 2012, nr 13 – 14, poz. 169, wyrok SN z dnia 6 października 2004 r., sygn. akt I CK 197/04, niepubl.). Mając na uwadze wykładnię art. 189 k.p.c., ujętą m. in. w wyżej powołanych orzeczeniach, w szczególności brak wpływu wyroku ustalającego na sytuację prawną powódki, w ustalonym przez Sąd II instancji stanie faktycznym nie można się też dopatrzeć rażącego naruszenia prawa.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.